

Sygn. akt VI Ka 508/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2021 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia Andrzej Tekieli (spr.)

Sędzia Tomasz Skowron

Sędzia Daniel Strzelecki

Protokolant Agnieszka Telega

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w J.M. Z.

po rozpoznaniu w dniu 11 marca 2021 r.

sprawy A. Z. ur. (...) w M.

s. S., M. z domu G.

oskarżonego z art. 229 § 1 i 3 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze

z dnia 25 sierpnia 2020 r. sygn. akt II K 569/19

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok wobec oskarżonego A. Z.;

II. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 450 złotych, w tym 430 złotych opłaty za II instancję.

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	VI Ka 508/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		

CZEŚĆ WSTĘPNA	
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji	
Wyrok Sądu Rejonowego w Kamiennej Górze z dnia 25 sierpnia 2020 r., sygn. akt II K 569/19	
1.2. Podmiot wnoszący apelację	
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# oskarżyciel posiłkowy	
# oskarżyciel prywatny	
# obrońca oskarżonego	
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego	
# inny	

1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
1 Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
		-----	-----	-----	-----
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
	-----	-----	-----	-----	
2.2. Ocena dowodów					
2.2.1. Dowody będące podstawą					

ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiężle o powodach uznania dowodu	
-----	-----	-----	-----
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiężle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
-----	-----	-----	-----
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	I. Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za	# zasadny	

podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na:	# częściowo zasadny # niezasadny
1) błędnym przyjęciu, że doszło do wypełnienia przez oskarżonego znamion czynu zabronionego określonego w przepisie art. 229 § 1 i 3 k.p.k. w sposób opisany w części wstępnej wyroku poprzez „udzielenie funkcjonariuszowi korzyści majątkowej w kwocie 20zł”, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności z zeznań świadka funkcjonariusza M. J. wynika, że banknot o nominale 20 zł nie został wręczony funkcjonariuszowi P. S., był przy oskarżonym, a został ujawniony w jego portfelu w Komisariacie Policji w J. podczas czynności	

	<p>zatrzymania oskarżonego – na żądanie funkcjonariusza;</p> <p>2) błędnych ustaleniach w zakresie strony podmiotowej czynu sprawcy poprzez analizę znamion strony podmiotowej, a mianowicie przyjęciu, że stanowiąca warunek sine qua non przypisania odpowiedzialności za czyn zabroniony stypizowany w art. 229 § 1 i § 3 k.k. umyślność w zamiarze bezpośrednim zaistniała po stronie A. Z., podczas gdy nie było po stronie podmiotowej działania umyślnego, kierunkowego.</p>		
<p>II. Obraza przepisów postępowania, która miała wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a mianowicie art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez nieprawidłowe</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		

zastosowanie,
polegające na
przekroczeniu
granic
swobodnej
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego,
wobec przyjęcia
w sposób
sprzeczny z
zasadami
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego, że
oskarżony
wręczył korzyść
majątkową w
kwocie 20 zł
funkcjonariuszowi
policji, podczas
gdy logiczna
analiza
wyjaśnień
oskarżonego
oraz zeznań
świadków – A.
M. oraz M. J.,
jak i dowodów
z dokumentów
(m. in. protokół
zatrzymania,
przeszukania
osoby),
prowadzi do
wniosku, że
żaden ze
świadków nie
widział, jak
oskarżony
wręczył
funkcjonariuszowi
banknot o
nominale 20
zł, albowiem

miął go przy sobie w portfelu, a jednocześnie jaki walor miałyby mieć korzyść majątkowa w wysokości 20zł, a sąd powinien kształtować swoje przekonanie na podstawie wszystkich zgromadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. I
W pierwszej kolejności stwierdzić należy, iż świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań

**świadców za
zupełnie
nieuzasadniony
uznać należy
zarzut
obrońcy
oskarżonego
dotyczący
niezasadnego
przyjęcia, iż
A. Z. dopuścił
się
zarzucanego
mu czynu w
sposób
umyślny.
Chociaż
oskarżony nie
przyznawał
się do
popętnienia
zarzucanego
mu czynu, to
Sąd
Rejonowy
doszedł do
słusznego
przekonania,
iż w złożonych
przez niego
wyjaśnieniach
znajduje
wyraz obrona
przez A. Z.
linia obrony
zmierząca
do uniknięcia
odpowiedzialności
karnej za
popętnienie
przestępstwa,
jednak treść
tych
wyjaśnień
oceniana
zgodnie z
zasadami
wiedzy, logiki
i
doświadczenia**

życiowego nie może być uznana za prawdopodobną.

Sąd Odwoławczy odniósł się do tej kwestii w sposób wyczerpujący w dalszej części uzasadnienia.

Przypomnieć również należy, iż dla przypisania sprawcy odpowiedzialności za czyn z art. art. 229 § 1 i 3 k.k. nie jest wymagany skutek w postaci przyjęcia oferowanej korzyści majątkowej przez funkcjonariusza.

Nie był zatem trafny zarzut podniesiony przez skarżącego, iż oskarżonemu przypisać można jedynie popełnienie zarzucanego mu przestępstwa w formie usiłowania.

Zgodnie ze stanowiskiem utrwalonym

**w
orzecznictwie
i judykaturze,
przestępstwo
z art. 229 § 1
k.k. uważa się
za dokonane
już w chwili
udzielenia
korzyści lub
jej obietnicy,
niezależnie
od tego, czy
korzyść lub
obietnica
zostanie przez
osobę
pełniącą
funkcję
publiczną
przyjęta (tak
m. in. wyrok
Sądu
Najwyższego
z dnia 8 lutego
2018 r., V KK
224/17, LEX
nr 2449792).**

Ad. II

**Jak słusznie
zauważył
obrońca
oskarżonego,
zgodnie z
dyrektywą
zawartą w
art. 7 k.p.k.
sąd powinien
dokonywać
oceny
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
w sposób
całościowy, z
uwzględnieniem**

**zasad
prawidłowego
rozumowania
oraz wskazań
wiedzy i
doświadczenia
życiowego.
Nie oznacza
to jednak –
a do tego
sprowadza się
treść
podniesionego
zarzutu –
iż ocena ta
powinna być
przeprowadzana
w sposób
wybiórczy i
mający
potwierdzić
prezentowaną
przez
oskarżonego
linię obrony.**

**Wbrew
stanowisku
skarżącego,
właśnie
przeprowadzona
zgodnie z
wymogami
art. 7 k.p.k.
ocena
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego
prowadzi do
przyjęcia, że
A. Z. swoim
zachowaniem
wypełnił
znamiona
czynu z art.
229 § 1 i 3
k.k., chociaż
nie osiągnął
zamierzonego**

celu –
policjant nie
przyjął
bowiem
oferowanych
mu pieniędzy
i nie odstąpił
od nałożenia
na
oskarżonego
mandatu
karnego za
przekroczenie
prędkości.
Oczywistym
jest zatem,
iż banknot
o nominale
20 złotych,
którego
przyjęcie
zaoferował
funkcjonariuszowi
policji,
ostatecznie
pozostał w
jego portfelu i
został
ujawniony po
zatrzymaniu
oskarżonego
podczas
czynności z
jego udziałem
przeprowadzanych
na
Komisariacie
Policji w J..

Chociaż
pełniąca
służbę wraz z
P. S. w dniu
przedmiotowego
zdarzenia A.
M. nie
słyszała
rozmowy
pomiędzy
policjantem a

oskarżonym
ani nie
widziała
podjętej przez
A. Z. próby
wręczenia
funkcjonariuszowi
korzyści
majątkowej,
to jednak
wobec
natychmiastowej
reakcji P. S.
na
zachowanie
oskarżonego,
brała udział
w jego
zatrzymaniu.
Akcentowane
przez
skarżącą
drobne
nieścisłości w
pomiędzy
treścią zeznań
złożonych
przez A. M. na
etapie
postępowania
przygotowawczego,
a następnie
na rozprawie,
w żadnym
razie nie
stanowią
okoliczności
dyskwalifikującej
te zeznania
jako
wiarygodnego
źródła
dowodowego.
Wręcz
przeciwnie,
skoro
świadek
wskazał, iż
zeznając
bezpośrednio

po zdarzeniu
lepiej
pamiętał jego
szczegóły,
świadczy to o
prawdomówności
świadka i
przemawia za
nadaniem
jego
zeznaniom
waloru
wiarygodności.
Także
zeznania M.
J., który na
komisariacie
przeprowadzał
czynności z
udziałem
oskarżonego
po jego
zatrzymaniu,
nie stanowią
podstawy do
podważenia
prawidłowości
poczynionych
przez Sąd
I instancji
ustaleń
faktycznych,
choć
istotnie
świadek ten
nie był
naocznym
świadkiem
zdarzenia.

Podkreślić
przy tym
należy, iż P. S.
w zeznaniach
złożonych
zarówno na
etapie
postępowania
przygotowawczego
(k. 17-19), jak i

na rozprawie (k. 94v-95) przedstawił w sposób wyczerpujący, spójny i jasny przebieg przedmiotowego zdarzenia. Wskazał on, iż oskarżony po zatrzymaniu prowadzonego przez niego pojazdu w związku z przekroczeniem prędkości zachowywał się w sposób arogancki, podważając zasadność podjętej w stosunku do niego interwencji. Okoliczności tych nie kwestionował także oskarżony w złożonych przez siebie wyjaśnieniach (k. 27-28, k. 33-35, 93-94) ani jego obrońca w wywiedzionym środku odwoławczym. Konfrontując ze sobą relacje P. S. oraz A. Z. na temat przebiegu przedmiotowego zdarzenia nie

**jest
prawdopodobnym,
aby
funkcjonariusz
policji źle
odczytał
intencje
oskarżonego,
który przy
przekazywaniu
policjantowi
dokumentów
do kontroli
niejako „przy
okazji”
pokazał mu
zawartość
swojego
portfela
razem z
pieniędzmi.
Podzielić przy
tym należy
stanowisko
Sądu I
instancji, iż
wyjaśnienia
oskarżonego
stanowią
realizację
obranej przez
niego linii
obrony
zmierzącej
do uniknięcia
odpowiedzialności
karnej.**

**Wbrew
stanowisku
wyrażonym
w
wywiedzionym
środku
odwoławczym,
zaskarżone
orzeczenie
zapadło z
zachowaniem
wymogów**

zawartych w art. 410 k.p.k., zgodnie z którym podstawę wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, chociaż Sąd I Instancji inaczej ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, aniżeli życzyłby sobie tego oskarżony. Sąd Odwoławczy nie stwierdził również naruszenia art. 424 § 2 k.p.k. w badanej sprawie.

Dywagacje skarżącej dotyczące podważania waloru korzyści majątkowej w wysokości 20 złotych również nie stanowią podstawy do podważenia prawidłowości poczynionych

przez Sąd
I instancji
ustaleń
faktycznych i
przypisania
oskarżonemu
odpowiedzialności
za zarzucane
mu
przestępstwo.

Chociaż
apelacja nie
zawierała
zarzutów
dotyczących
kary
wymierzonej
oskarżonemu
stwierdzić
należy, iż
wymierzona
A. Z. kara 1
roku
pozbawienia
wolności,
której
wykonanie na
podstawie
art. 69 § 1 i
2 k.k. i art.
70 § 1 k.k.
warunkowo
zawieszono
na okres 2
lat próby oraz
kara grzywny
w wysokości
100 stawek
dziennych w
wysokości 25
zł każda
została
wymierzona
zgodnie z
zasadami
określonymi
w art. 53 k.k.,
jest
adekwatna do

<p>stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu i będzie właściwie spełniała cele kary zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i generalnej.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Chociaż obrońca oskarżonego nie sformułował wprost zarzutów apelacji, to w oparciu o postawione w środku odwoławczym zarzuty wnioskować należy, iż domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>Jak już wspomniano, Sąd Odwoławczy w pełni zaaprobował poczynione przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne prowadzące do przypisania oskarżonemu odpowiedzialności za zarzucane mu przestępstwo i nie uwzględnił zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym. Tym samym nie było żadnych postaw do zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnienia A. Z. od popełnienia przestępstwa, za które został skazany zaskarżonym wyrokiem.</p>		
<p>1 4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>Zwiążle o powodach</p>		

uwzględnienia okoliczności	

2 5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot utrzymania w mocy
Sąd II instancji utrzymał w mocy zaskarżony wyrok wobec A. Z. w całości.	
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy	
Sąd Odwoławczy nie uwzględnił podniesionych w apelacji zarzutów, nie było również konieczności ingerowania w treść	

<p>wydanego orzeczenia z urzędu. Wobec powyższego zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, podlegał utrzymaniu w mocy.</p>			
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>Zwięzłe o powodach zmiany</p>			
<p>-----</p>	<p>-----</p>		
<p>5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>			
<p>5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</p>			
<p>1.1.</p>	<p>-----</p>	<p># art. 439 k.p.k.</p>	<p>-----</p>

Zwiężle powodach uchylenia	o		

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	o		

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiężle powodach uchylenia	o		

<p>5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</p>		
<p>-----</p>	<p>-----</p>	
<p>5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>-----</p>	<p>-----</p>	<p>-----</p>
<p>6 Koszty Procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>II</p>	<p>Sąd Odwoławczy na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 450 złoty, w tym 430 złotych opłaty za II instancję, której wysokość określono na podstawie art. 8</p>	

	<p>w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. opłatach w sprawach karnych oraz ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w postępowaniu odwoławczym w wysokości 20 złotych, zgodnie z regulacją zawartą w § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym.</p>	
PODPIS		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	przypisanie oskarżonemu odpowiedzialności za

ustalenie, którego dotyczy apelacja	zarzucane przestępstwo	mu	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana